

EVANGÉLIUMI MUNKA

„Mindenik az ő jutalmát veszi munkája szerint.” 1. Kor. 3, 8.

1925.

MEGJELENIK MINDEN NEGYEDÉVBEN.

3. szám.

Magyarországi Unió.

Kicsiny kezdetnek napjai és a testvérek, könyvárusok, prédikátorok áldozatkész munkája után, f. évi március havában az Ur különös örömnapokat engedett megérni. A Magyar Egyesületnek 2 egyesülettel bíró Unióvá való megszervezése világos bizonyítéka annak, hogy a hű Isten meghallgatja az őszinte imákat és megáldja gyermekei fáradozását. Együtt mondhatjuk a zsoltárossal: «Hatalmasan cselekedett velünk az Ur, azért örvendezünk.» Zsolt. 126, 3.

Kevésbé bátorító volt az, midőn 1919-ben a 2200 tagu Duna-Unióból a csupán 488 taggal és csak néhány belföldi munkással rendelkező Magyar Egyesületet meg tudtuk szervezni. Az Ur mégis minden értelmén és kérezen felül megsegített bennünket. Fiatal, sokat ígérő embereket küldtünk ki az iskolába és ott kiképzést nyertek a munkára. A tized és adakozás is örvendetesen emelkedett. Vezető atyánkfiai bizalommal és érdeklődéssel viseltettek a magyar mű haladása iránt, amidőn is a pénzügyeinkben mutatkozó réseket készséggel igyekeztek kitölteni. Az elmúlt év folyamán az Ur segítségével különböző helyen imaházakat is létesíthettünk, melyek nagyban hozzájárultak a mű fejlesztéséhez és megszilárdításához.

Különösen hálásak lehetünk azért, hogy az Unió székhelyén, Budapesten, alkalmas iroda és lakhelyiséget, valamint egy 420 ülőhelyet befogadó kápolnát létesíthettünk. A tél folyamán, Michnay atyafi által tartott előadásokat sokan látogatták. Mint gyümölcseit a budapesti ev. munkások fáradozásának április 11-én 45 lelket keresztelthettünk meg Budapestről és környékéről budapesti kápolnáinkban. Ugyszintén jó hírek érkeznek az ország többi részéből is.

A Zeiner atyafi vezetése alatt álló Közép-magyarországi Egyesületnek, melynek székhelye Miskolcon van, szintén lehetséges volt, egy terjedelmes előadótermen kívül még tágas irodai és lakóhelyiséget szerezni. Az izlésesen berendezett terem kb. 300 ülőhelyet fogad be. Az előadások, melyeket Zeiner atyafi tart, jó látogatottságnak örvendenek.

Zarka atyafi jó munkát végzett a tél folyamán a sarkadi, újonnan létesített imaházban. Midőn alulírott legutóbb meglátogatta az ottani gyülekezetet, kb. 20 lelket talált ott, kik a következő keresztségre előkészülnek.

Az Unió nyugati részében Voigt atyafi vezetése alatt folytatott munkára is reményteljesebben tekinthetünk, mint valaha. Isten kegyelme folytán sikerült Berghauer atyafinak, az ottani segéd-könyvárusvezetőnek az 50,000 lakossal bíró Győr városában letelepedni és szép számú lelkeket az igazságra hozni. A győri gyülekezet, melynek jelenleg 13 tagja van, a legszebb reményekre jogosít. A város közepében egy kis gyülekezeti helyiség lett megszerezhetővé és berendezve. Lovass testvérnő, aki ott folytat nyilvános munkát, jó érdeklődésről és látogatásról tesz jelentést. Ismét egynéhány lélek áll keresztség előtt.

Teljes szívünkkel hálásak lehetünk az Ur iránt, hogy a sok akadály ellenére is, az Uniónak minden részében növekedést és előrehaladást láthatunk.

Vajha oltalmazó kezét az Ur felettünk és műve felett továbbra is kiterjesztené és adna kifelé való növekedést és erősödést a lelkiekben.

Minck A.

A Magyar Egyesület I. Unió-konferenciája. (1925 március 6—8.)

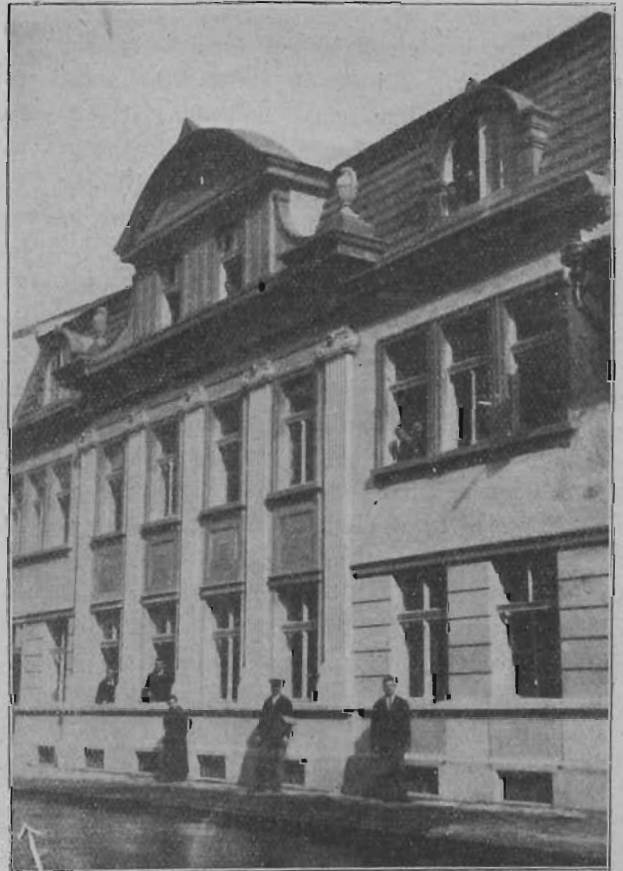
«Magasztaljátok az Urat, mert jó, mert örökkévaló az ő kegyelme.» — Így írja le a zoltáríró a megváltottak hálaénekét. Valóban okunk van arra, hogy szívünk mélyéből fakasszuk e szavakat, mert tőlünk sem távozott az Urnak kegyelme. Ezt pedig mi sem bizonyítja jobban, mint az, hogy f. évi március 6—8-ig tarthattuk I. Unió-konferenciánkat. Szívünkben még rejtve vannak a tavalyi őszi konferenciánk áldásai s az Ur máris újabb áldásban és örömben részesített bennünket akkor, amidőn odasegített minket, hogy az Ő ingyen kegyelméből — a Divízió határozatára — ismét Unióvá szervezkezhettünk. A mű haladásának elismerését jelenti ez a Divízió részéről, de még jobban az Istennek irántunk való szeretetét és szent Lelkének működését, mellyel segítségünkre volt művének előbbrevitelében. Noha meghívás szerint csak az Egyesület 42 gyülekezetét képviselő kiküldött volt hivatalos, mégis nagy számban jelentek meg testvéreink is, ami csak fokozta konferenciánk áldásos voltát. Kedves vendégeink a Divízió részéről: Christian L. H. és Schuberth H. F. atyafiak ugyancsak gondoskodtak lelkünk táplálásáról.

Előljárónk, Minek atyafi, d. e. $1\frac{1}{2}$ 11-kor a 107. Zsoltár 1—9. versével nyitotta meg a konferenciát. Ujonnán megszervezett gyülekezeteink, melyeket a jelen konferencia alkalmával az Egyesület kötelékébe felvehettünk, voltak: Győr 10 és Erk 11 taggal.

Ezek után hallhattuk az előljáró 1924. évi konferenciai jelentését, mely a mű minden irányban való haladásáról tanuskodik. Kereszttség, levél és szavazás által felvettünk 206 lelket. Ezzel szemben veszteségünk volt halálozás, kizárás és levél általi elbocsájtás folytán 70 lélek, úgy, hogy tiszta nyereségünk 136 lélek volt; minek folytán 42 gyülekezetünk az esztendő végén 1063 lelket számlált. Pénzügyeink is általában jó képet alkotnak. Tized fejében befolyt 529.813,861 K; fejenként

átlag 525,202 K. Misszióadakozások összege 368.559,422 K; fejenként és hetenként átlag 6584 K.

A Belmissziói osztály 141.617,800 K-ás eredményt mutat fel. Még megemlítendő a könyvárusítás nemes műve is, amely az átlagos 38 könyvárus serény munkálkodása révén, az év folyamán eladott könyveknek és iratoknak 926.612,130 K-ás bevételét eredményezte.

Budapesti misszióházunk.

(A nyíl irányjában van a kapubejárát.)

Eddig az évi jelentés.

Hogy az Egyesület annak megalakításától kezdve miként fejlődött, fényesen bizonyítja az alábbi áttekintés, illetve kivonat az évi jelentésből:

«A háború befejezése után a régi Duna-Unió 2200 tagjából mindössze 488 tagunk maradt 22 gyülekezettel Magyarország törzsében. Ezek 1919-ben Egyesületté lettek megszervezve. Ez idő óta a mű rohamosan fejlődött, miről az alábbi számok tanuskodnak:

1919-ben 14 munkás, 22 gyűlk., 488 tag; felv. ker. és szav. által 84.

1920-ban 14 munkás, 23 gyűlk., 611 tag; felv. ker. és szav. által 163.

1921-ben 18 munkás, 33 gyűlk., 724 tag; felv. ker. és szav. által 155.

1922-ben 19 munkás, 37 gyűlk., 813 tag; felv. ker. és szav. által 139.

1923-ban 18 munkás, 37 gyűlk., 927 tag;

I. Alapszabályokat rendező és összeállító bizottság: Christian L. H., Schuberth H. F., Minck A., Zeiner A., Michnay L.

II. Határozathozó bizottság: Zeiner A., Wenczel J., Tulaszewszki K., Streisinger B., Beljakoff M.

III. Hitelesítő bizottság: Schuberth H. F., Voigt M., Wicklein A., Porcsin I., Bergauer I.

IV. Kinevező bizottság: Christian L. H., Michnay L., Zarka D., Busák I., Szabó J.

Az alapszabályokat rendező és összeállító bizottság által megszerkesztett és összeállított alapszabályok az újonnan szervezett Unió részére, kétszeri felolvasás után a gyülekezet által általánosan elfogadtattak. Az alapszabályok egyébként nyomtatott alakban kerülnek forgalomba.

A határozathozó bizottság beható megbeszélés után a következő általánosan elfogadott határozatokat hozta:

1. Hála-határozat.

Visszatekintvén az elmúlt évekre, hálát adunk az Urnak azért, hogy hosszú idő múltán ismét odasegített bennünket, hogy az Európai Divízió határozatára Magyar Unióvá szerveztettünk. Köszönetet mondunk továbbá az irántunk taustított előzékenység és bizalomért is, melyet a Divízió ezúton nyilvánított meg. Törekvésünk a munka és megszentelődés terén a jövőben oda fog irányulni, hogy azon bizalomnak megfelelőjünk, melyet Isten és a Divízió atyafiai vetettek belénk.

2. Az Unió megszervezése.

a) Elhatározzuk, hogy az Uniót két részre osztjuk, vagyis megszervezzük a Közép- és Keletmagyarországi Egyesületet.

b) A vármegyék és gyülekezetek egyes területekhez való tartozandósága a következőképpen lesz meghatározva:

1. A Középmagyarországi Egyesülethez tartoznak a következő vármegyék:

Pest-Pilis-Solt-Kiskun-, Csongrád-, Fejér-, Komárom-, Esztergom-, Nógrád-, Baranya-, Tolna-, Somogy-, Zala-, Vas-, Sopron-, Moson-,

Budapesti kápolnánk belseje.

felv. ker. és szav. által 168.

1924-ben 18 munkás, 42 gyűlk., 1063 tag; felv. ker. és szav. által 206.

Az Egyesület tagjainak száma e 6 esztendő alatt tehát több mint kétszeresére növekedett. Kilátásaink a jövőre nézve szintén reményteljesek, úgy, hogy minden okunk megvan arra, hogy hittel tekintsünk felfelé és bátran haladjunk előre.»

Az előljáró ajánlatára a konferencia dologi ügyeit a következő négy bizottság készítette és terjesztette elő a gyülekezetnek:

Veszprém- és Győr vármegyék teljesen; Bács-Bodrog és Hont vármegye csonkán.

Ezekhez tartoznak a következő *gyülekezetek*:

Alberti Irsa, Budapest A), B), C), Rákospalota, Kecskemét, Kispáhi, Komárom, Lovasberény, Nagyveleg, Vál, Székesfehérvár, Ráczalmás, Kiskundorozsma, Dunaharaszti, Salgotarján, Balatonfüred, Bonyhád, Ják, Kapoly, Kaposvár, Nagykanizsa, Sopron és Győr.

2. A Keletmagyarországi Egyesülethez tartoznak a következő *vármegyék*:

Heves-, Borsod-, Szabolcs-, Szatmár-, Hajdu-, Bihar-, Békés-, Csanád-, Jásznagykun-Szolnok teljes vármegyék; Abauj-Torna, Zemplén-, Gömör-, Kishont-, Bereg-, Arad- és Torontál csonka vármegyék.

Ezekhez tartoznak a következő *gyülekezetek*:

Battonya, Békés, Békéscsaba, Csorvás, Földéak, Gyula, Gyulavári, Kevermes, Kiszombor, Orosháza, Sarkad, Szarvas, Eger, Erk, Jászberény, Kunhegyes, Miskolc, Nyiregyháza és Debrecen.

c) Ajánljuk, hogy Nyugatmagyarország a Középmagyarországi Egyesületnek egy kerületét képezze és ennek vezetője az Unióbizottságnak is tagja legyen. Továbbá, ha a kerület tagjainak száma meghaladja a 250-et, ezen kerület Misszió-területté szerveztessék meg.

3. Az Unió pénzügyeinek megszervezése.

Az Unió bevétele és kiadása a következőképpen rendeződik:

a) Az Unió bevételeit képezik:

1. Az Egyesület első tizede.
2. Az ifjúsági és szegénypénztár tizede.
3. A kápolna-alap javára adakozott összegek.
4. A tizedfölöslegek.
5. A Divíziótól visszaszármazó pénzek.
6. Egyéb hozzájárulások.

b) A H. N. A. Központi konferencia európai Divíziójának rendszeresen beszolgáltatandó összegeket képezik a következő tételre:

1. A tized egytizede.
2. Az Egyesületek második tizede.
3. Hétköznapi adakozások.
4. Szombatiskolai adományok.
5. 13. szombatiskolai adományok.
6. Imanapi adományok.

7. Misszió-adományok.

8. Az A. H. Munka adományai.

9. A Nagy Misszió- és Önmegtartadó-hétből származó bevételek.

10. A rokkantalap javára szánt illetmények.

11. Egyéb adakozások.

4. Könyvárúsítás.

Miközben hálával állapítjuk meg, hogy cölönkat, azaz a könyvárúsok számának 70-ről való kiegészítését nemcsak hogy elértük, hanem azt jelentősen túl is haladtuk, célunkat az 1925-ös évre 100 könyvárúsra tűzzük. Ajánljuk tehetséges fiatal tagjainknak, hogy a könyvárúsítást, mely elsőrangú missziómunka, élethivatásukul válasszák s abban áhatatosan megmaradjanak, mert a kitértájutalma az eredmény.

5. Gyülekezeti könyvek bevonása.

Gyülekezetek és csoportok feloszlásánál a összes gyülekezeti és pénztári könyvek, nemkülönben új könyvek megkezdésénél a régi példányok a terület előljárójához hiánytalanul beküldendők.

6. Gyülekezeti könyvek felülvizsgálása

Mint Unió elhatározzuk, hogy az Egyesület régi rendjét megtartjuk, mely szerint az előjáró, illetve felszentelt prédikátor, vagy külnös esetben az előjáró meghagyásából egyesületi pénztárnok a gyülekezeti és pénztári könyveket, valamint a gyülekezet által nos levelezését és körleveleit, melyek rendezve megőrizendők, a negyedévi gyűlés alkalmával felülvizsgálni és ezt aláírásával igazolni tartozik.

7. Az ifjúság védelme.

Buzdítjuk a sorainkban élő összes szülőket hogy különös figyelmet fordítsanak gyermekeik nevelésére, hogy ezek is részesei legyenek az örök életnek és élő tanui az evangélium erkölcsi erejének. Végül a serdülő ifjúság legfőbb életcéljául Krisztus Urunk második eljövételét tartsák szemük előtt. Szintű megkérjük a szülőket, hogy gyermekeikkel mozogjanak és egyéb világi szórakozóhelyek látogatásától megóvják.

8. Ifjúsági munka.

Elfogadjuk azon tervet, mely szerint f. évi november hó 14-iki szombatját ifjúsági nappá alakítjuk át. Szintúgy egyetértünk a Divíziónak azon tervével is, hogy a távoli Kelet javára egy 10,000 dolláros alapot létesítünk s ez alkalommal arra buzdítjuk az Unió ifjúsági osztályait, hogy e célra az év folyamán 250 dollárt gyűjtsenek.

9. Irataink terjesztése.

Testvéreink figyelmét felhívjuk rendszeresen megjelenő folyóiratainkra azon kérelemmel, hogy azoknak ne csak hű olvasói, hanem legmesszebbmenő terjesztői is legyenek.

10. Kápolnaépítési-alap.

Ez alkalommal is szükségét látjuk annak, hogy kápolna-alapunkat adakozás és jegyzés által megerősítsük. Ennélfogva megkérjük áldozatkész testvéreinket, hogy adományaikkal jelen alkalommal is támogassanak, továbbá az őszzel jegyzett összegeket mihamarabb beküldjék. Azon tagok pedig, kik az őszzel nem jegyeztek, most azt utólag pótolni szíveskedjenek.

3. A kinevező bizottság az Unió tisztségviselőkaráról a következő általánosan elfogadott személyeket ajánlotta:

I. A Magyar Unió tisztségviselői.

Előljáró: Minck Adolf.

Titkár és segédpénztárnok: Albrecht József.

Pénztárnok: Greiner Sarolta.

Belmissziói, ifjúsági és szombatiskolai titkár: Sohlmann Károly.

Könyvárúsvezető: Wicklein Alfréd.

Bizottság: Minck A., Zeiner A., Stein H., Wicklein A., Voigt M., Sohlmann K., Jeszenszky B. és a két Egyesület előljárója.

Eptő Egylet Vezető: Minck A.

Pénztárnok: Greiner S.

Tagok: Az Unió bizottság tagjai, valamint Porcsin L., és Czeglédy G.

Az Unió irodalmi bizottsága: Stein H., Minck A., Wicklein A., Michnay L.

II. Középmagyarországi Egyesület tisztségviselői kara:

Előljáró: Minck Adolf.

Titkár: Albrecht József.

Pénztárnok: Greiner Sarolta.

Alosztályok vezetője: Sohlmann Károly.

Könyvárúsvezető: Wicklein Alfréd.

Bizottság: Minck A., Voigt M., Wenczel J., Michnay L., Czeglédy G.

III. Keletmagyarországi Egyesület tisztségviselői kara:

Előljáró: Zeiner Alajos.

Pénztárnok: Greiner Sarolta.

A titkárt és segédkönyvárúsvezetőt az Unió-bizottság fogja megválasztani.

Az alosztályok vezetését Sohlmann K. fogja az Unió részéről eszközölni.

Bizottság: Zeiner A., Lauff A., Zarka D., Jeszenszky B., Porcsin I.

Könyvárúsvezető: Wicklein Alfréd.

4. A Hitelesítő bizottság a következő neveket ajánlotta:

I. Unió.

1. Felszentelt prédikátor: Minck Adolf.
2. Próbapredikátor: Sohlmann Károly.
3. Segédpredikátor: Albrecht József.
4. Egyéb munkások: Wicklein Alfréd, Greiner Sarolta.

Könyvárúsok:

a) Önfenntartó missziómunkás 18

b) Próbakönyvárús 49

c) Alkalmi » 14

Összesen 81 könyvárús.

II Középmagyarországi Egyesület.

1. Felszentelt prédikátor: Voigt Miksa.
2. » » Wenczel József.
3. » » Michnay László.
1. Próbapredikátor: Tulaszewski Károly.
2. » » Streisinger Béla.
1. Missziómunkás: Pápai Lajos.
2. » » Szabó József.
3. » » Lázár Sándorné.
4. » » Róth Mária.

Könyvárúsok:

a) Önfenntartó missziómunkás 15

b) Próbakönyvárús 37

c) Alkalmi » 8

Összesen 60 könyvárús.

III. Keletmagyarországi Egyesület.

1. Felszentelt prédikátor: Zeiner Alajos.
 2. » » Lauff Árpád.
 1. Próba-prédikátor: Zarka Dénes.
 1. Segéd » Fodor András.
 1. Missziómunkás: Buzgó Mihály.
 2. » Juhász József.
 3. » Herczeg Mária.

Könyvtárak:

- a) Önfenntartó missziómunkás 3
 b) Próba-könyvtár . . . 12
 c) Alkalmi » . . . 6

Összesen 21 könyvtár.

Az egész konferencia ünnepélyességéhez és áldásosságához hasonlóan telt el a konferencia szombatja is, melyen különösképen éreztük az Ur jelenlétét. A szombatiskola 350 tagot számlált. Befolyt adományok összege 1.632,000 korona.

Minden bizalmunkat az Urba vetve, hiszünk és reméljük, hogy az Ur, amiképen eddig hordozott bennünket, továbbra is megtart, míg egykor hűségünk és kitartásunk jutalmát, az örök élet hervadhatatlan koronáját kezéből elvehetjük. Isten bennünket erre segítsen.

Albrecht József.

Péter csodálatos halfogása.

Lukács 5, 1—11.

Jézus 3 $\frac{1}{2}$ éves tanítói tiszteinek legnagyobb részét, a genezareti tónál töltötte, melynek parti lakossága halászattal foglalkozott. Itt is egy oly alkalomról van szó, midőn annyira tolongott körülötte a sokaság, hogy kénytelen volt egy üres hajóba szállani, hogy onnét taníthassa a népet. A tolongás magába véve helytelen és illetlen dolog, de az itt vázolt célből igen dicséretes. Sajnos napjainkban ritkán van tolongás ott, ahol nem anyagi kincset, hanem a kincsek kincsét, az evangéliumot osztogatják.

El vannak vele halmozva, ráuntak mint Izráel a mannára, az elkényeztetett gyermek a kenyérré.

Történetesen két hajó volt a vizen az egyik Simoné és Andrásé, a másik Jánosé és Jakabé (Máté 1, 18—22.) Simon hajóját egy kevés időre használatba vette. «Kérte» holott paran-

csolhatott volna; sajátját kéri, hiszen ő a mennynek és földnek Ura. A mi szívünket is kéri, adjuk oda neki; holott mi leszünk azok akik kérjük őt, hogy jöjjön szívünkbe, hajónkba.

Beljebb evezvén megtartotta beszédét. A beszédet követte azután a csoda.

«Evez a mélyre!» Ez az Ur parancsa értelmünknek és szívünknek is.

Isten igéje az a haldús mély tenger. Sokan örökké csak a szélén, a part közelében eveznek; sik tengerről, ahol az ember csak eget és vizet lát fogalmuk sincsen. A mély tengerben vannak a nagy halak, s ha ezer mérföldre is haladtunk volna előre, még akkor is az legyen jelszavunk: Mélyebbre!

Az erkölcsiség terén is egyesek mindig a part sarában időznek, s csak kevesen tartják szem előtt azon utasítást. . . . «Legyetek tökéletesek.» . . . Máté 5, 48.

Péter jól tudta, hogy a halak a parton tartózkodnak inkább, de mert Krisztus parancsolta, követte az utasítást. Ez mutatja, hogy Isten gondolatai gyakran nem a miénk (Ézsa. 55.). Számtalanszor parancsolt az Ur olyat, aminek ésszerűségét az ember nem tudta belátni, de ha hiven követte utasításait, tapasztalta, hogy bölcs volt az Ur tanácsa!

Ős időktől ez volt a hívók jelszava: «Te parancsolatodra.» — Noé hajót épített olyan helyen, ahol tengernek hírére se hallotta. — Isten parancsára Ábrahám elhagyta népét, hazáját, kész volt feláldozni fiát. — Isten parancsára Mózes milliónyi népével neki megy a pusztának. — Az Ur parancsára Józsué trombitákkal ostromolja Jerikót. — Az Ur parancsára Péter halászata ugyan csekélység az előbb említettekhez képest, de a harmatcsepben is meglátszik a nagy fa, s eme készségben is meglátszik az engedelmes nagy lelkiület.

Ez legyen tehát a jelszavunk is! A közönséges gondolkodású ember a szükség, haszon készletti a munkára, a keresztyént ellenben Isten parancsa, tudván azt, hogy Krisztus nélkül úgy sem mehetünk semmire. Zsolt. 127, 1—3.

A nagyszerű eredmény után most már nem lett volna ok a panaszra; hanem most úgy látszott, hogy a halak hálóstól együtt elvesznek majd. Ámde, aki képes volt a hálót halakkal

megtölteni, az képes volt a halakat a szakadozó hálóban is megtartani. Van az úgy néha velünk is, hogy Isten ád némi áldást, de azt ismét el is veszi tőlünk, hogy ne feledjük, miszerint csak addig a miénk, amíg Isten akarja.

Annyi volt a hal, hogy mind a két hajó megtelt vele. Azonban túl voltak ugyan az *egyik veszélyen*, de már is ott volt a másik, az eddigieknél is nagyobb baj. Ijedtükben talán azt is kívánták, bárcsak ne fogtak volna annyi halat. Mégsem történt baj, mert nem merülhet el az a hajó melyben Krisztus van. Minden testi és lelki áldásnál fennforog az elmerülés veszedelme a felfuvalkodottság által.

A *Fiu Isten* megtette az egyik csodát a másikat a *Szentlélek* Isten tette már meg, mikor a gazdagon megáldott Péter térdre borul előtte. Miután méltatlannak érezte magát a nagy áldásra, úgy lett a szerencse áldásává. S Jézus kegyelme nemcsak a tenger mélyéből hozta fel a sok halat, hanem Péter *szívének mélyéből* is a sok bűnt. «*Eredj el!*» E kifejezés tisztelennek látszik ugyan, mégis több tisztelet van benne, mint a megdicsőülés helyén mondott szavaiban. Márk 9, 6.

Nem úgy értette ő, hogy Jézus távozzék, hanem, hogy az ő lelke áll igen távol Jézustól, hogy nem méltó ez az ő közellétére. *Igaz volt, s mégis tévedett*; mert a beteg és orvos, rab és szabadító, bűnös és megváltó együvé tartoznak.

Nem oly lelkület szól belőle, mint a gadarénusokból, akik kiutasították Jézust, hanem inkább a *kapernaui századosé*, aki mondotta: «nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj.»

Érzi, hogy Jézus minden, ő pedig semmi. Ezen érzület jut kifejezésre Jákob szavaiban is, 1. Móz. 32, 10. vagy Dávid nyilatkozatában Zsolt. 144, 3.

Majd pedig «*félelem*» fogta el Pétert, mert míg a közönséges embert a szerencse vakmerővé, a kiténtetés elbizakodottá teszi, az egyes keresztyént az áldás bizonyos fokig megdöbenti; mert érzi *méltatlanságát*, s mert tudja, hogy akinek sok adatott, attól sok is kívánatik majd.

Valahányszor Isten az emberek előtt mutatkozott, mindenkor szent félelem szállta meg azokat, kiket a kegyelem élt: Ádámmal Éden-

ben; Jákobot Béthelben! Ézsaiást, Dánielt Zakariást stb. Ez egészen természetes dolog; hiszen minket még olyankor is félelem száll meg, ha nagy urak színe előtt kell megjelennünk.

Most Jézus *elhívja* őket emberek halászaivá, hogy teljes idejüket ennek szenteljék. Ezért biztatja őket az Ur. «*Ne félj!*» Ne félj, a népek tengere *háborgó* ugyan, s az emberhalászat gyakran *sikertelen*; e munka közben is gyakran *szakadozik* a háló, merül a *csónak*; mindamellett a siker elmaradhatatlan.

Péter bizonyára nem gondolta, midőn Jézust hajójába fogadta, hogy e *szivességnek az lesz a vége*, hogy Jézus felhívására megváltja hajójától, hálójától. Krisztus követése és evangéliuma kedvesebb lett ezután nekik minden földi birtoknál és foglalkozásnál, amennyiben szívük megvált, minden földitől; hanem azért Péter nem adta el hálóját és házát, amint nem hagyta el feleségét sem. 1. Kor. 9, 5.

Bennünket is felszólított Jézus, hogy *köves-sük őt*. Ezidőszerint ugyan nem kell egyebet elhagynunk, csak azt amit Ő nem szeret. Ha kell legyünk készek Krisztusért minden földiről lemondani; tudván azt, hogy aki Krisztustól nem válik meg, az benne mindent megnyert, mégha mindenét is elveszítette.

Streisinger Bela

Nevelés és gyülekezeti élet.

Gondolatok a tizedről.

I.

A tized történelmi eredetéről.

Gyakran merülnek fel komoly kérdések a tized kötelezettségét illetőleg. Sokak előtt e kérdés nem áll teljesen tisztán. Mivel e kérdés rendkívül fontos, szeretnék e tárgyba kérdéssel a rendelkezésemre álló helyhez mértén kimerítően foglalkozni és pedig világ- és egyháztörténelmi szempontból, a Biblia és a jövendőmondás lelke által adott kijelentések alapján.

Ha az őskori népek vallásos életét tesszük tanulmányozás tárgyává, arra a fontos tényre bukkanunk, hogy a tized már a legősibb népek vallásos életében fontos szerepet játszott.

Már az egyiptomiak és a babiloniak vallásos kötelezettségeik között a tizedet is ott találjuk. A Tell-el-Amarna nevű táblán — melyet 1887-ben Krisztus sz. u. Egyiptomban találtak meg — a tized is meg van említve, mint olyan vallásos kötelezettség, melyet nemcsak a népnek, hanem a főuraknak, sőt az uralkodóknak is teljesíteni kellett. A Tell-el-Amarna-táblát körülbelül 1480 évvel az Ur Jézus születése előtt írták meg babiloni nyelven.

A babiloniak vallásos szokásaihoz tartozott az is, hogy jövedelmük tized részét pogány isteneiknek áldozták. A pogány rómaiaknál is megtaláljuk később e szokást. Hogy e különféle pogány népek vallásos szokásaikat egymástól átvették, ezt mi nem tagadjuk, sőt éppen ebben látjuk bizonyítékát annak, hogy Isten e világ népeit egy vérből teremtette. Ap. csel. 17. 26. De ebben leljük annak is bizonyítékát, hogy a tizedrendszert is egymástól vették át, mint Istennek járó vallásos kötelezettséget. Ennyit a tized világtörténeti eredetéről.

II.

A tized megvilágítása a Biblia fényében.

A tizedről kifejezetten 1. Móz. 14. 18—20. olvashatunk. Ábrahám Melkisédeknek minden zsákmányból tizedet fizetett. Vajjon honnét tudt az Ábrahám, hogy neki tizedet kell fizetnie? Mivel itt nem szól egy külön parancs az Urtól, fel kell tételeznünk, hogy már Ábrahám a szülői házban is tisztában volt ezzel, ő volt az, ki e jó szokást, valamire csak ment, meg is honosította. Feltehető, hogy Egyiptomba is ő vitte be e szokást és utódai pedig meghonosították. Ha mi Isten Igéjét mint egyetlen hiteles történelmi forrásmunkát ismerjük el, akkor nem lesz nehéz a tized eredetének sem a nyitjára jönni. Már 1. Móz. 4. 3—7. verseiben említés van tette a tizedfizetés első alakjáról.

Kain és Ábel tehát már ismerték és gyakorolták is az Ur parancsát. Igaz, hogy Kain nem az Ur akarata szerint cselekedett s ezért nem volt kedves áldozata az Ur előtt. Tanulságul szolgálhat ez az Ur minden egyes gyermeke számára. 1. Móz. 8. 20. Noé mutatja be az áldozatot az Urnak . . .

Ábrahámról tudjuk, hogy minden hívőknek atyja. Nemcsak azok voltak Ábrahám magva, kik test szerint származtak tőle, sőt inkább azok tekinthetők Ábrahám gyermekeinek, kik vele lelki rokonságban állanak. Gal. 3. 29. Az Üdvözítő világosan értette ezt meg az elbizakodott zsidósággal, kik bár testi leszármazottság tekintetében Ábrahám utódai voltak, mégis messze állottak tőle. Az a pogány, ki lelkiekben egy volt Ábrahámmal, Jézus tanításai szerint Ábrahám magvához tartozik, mert Isten előtt a testi leszármazottság nem vétetik figyelembe. Ábrahám magva tehát az, aki Ábrahám dolgait cselekszi. Ján. ev. 8. 39. Ábrahám dolgai közé tartozott az is, hogy *mindenből tizedet adott*.

Ha mi is Ábrahám magvához akarunk tartozni és hit által örökösei akarunk lenni Isten országának, úgy nekünk is kötelességünk, hogy minden jövedelmünk tizedét az Ur oltárára helyezzük.

Tudjuk, hogy Melkisédek Zsid. 7. 1—10. alapján Jézus előképe volt. Így ebből világosan megérthető az, hogy a tizedet ma is közvetve Istennek fizetjük.

A tized fizetésével tulajdonképpen csak azt ismerjük el, amit a 24. Zsoltár 1. versében olvashatunk, hogy *mindenünk az Uré*, sőt még mi magunk is az Isten tulajdonai vagyunk és életünk felett sem rendelkezhetünk magunk. Mi minden javunknak, amellyel bírnak, csupán sáfárai, kezelői vagyunk. Nemsokára eljön a nap, mikor kiki számot ad az ő Urának arról, hogy hogyan sáfárkodott. Vajjon életét Isten szolgálatában emésztette-e fel, nem törődve az emberek megjegyzéseivel, vagy pedig Isten dicsősége helyett a maga dicsőségét kereste. Óh, hányan lesznek majd ama napon, kik keservesen fognak sírni, hogy hűtlen sáfárok voltak, kik a reájuk bízott javakat — a tékozló fiúhoz hasonlóan — paráznák és saját hasznukat, élvezetüket keresők társaságában pocsékolták el.

Ábrahám unokájának, Jákob pátriarkának élete is hatalmas bizonyítéka annak, hogy Isten minden hű szolgájának meg kell adni az Urnak, ami az övé. 1. Móz. 28. 18—22. Jákobnak az elsőszülöttség törvénytelen megszerzése miatt menekülnie kell. Álmában megjelenik neki az Ur s ígéretet tett neki, hogy

minden útjában vele lesz. Jákob reggel felébredve, a helység nevét Luz helyett Béthel-re változtatta, ami azt jelenti: Isten háza. Fogadást is tett, hogyha Isten őt tényleg megőrizi, akkor minden jövedelmének tizedét az Urnak visszaadja. Jákob élete mutatja azt, hogy Isten mint áldja meg a hűséget. Jákob az atyai házból egy pálcával menekült s mikor visszatért az elhagyott szülői házba, két seregre osztott nyájjal tért vissza. 1. Móz. 32. 10.

Vajjon az Urral való első találkozásunk alkalmával nem töltötte be igaz hála és boldogság szíveinket? De tudtuk azt is, hogy az örök életnek megtalált keskeny útján nem leszünk képesek egyedül megállni, azért mi is, mint Jákob, a hatalmas Istenhez folyamodtunk és kértük Őt, mondván: «Uram, ha megtartál kegyelmesen ezen az úton, amelyen most járok s irgalmadba engem visszavezetsz az Atyai házba, s ha ételül kenyeret, öltözetül ruhát adándasz nekem, minden jöved memnek tizedrészét tenéked visszaador. Óh, mégis hányan lemaradtak az úton azok közül, kik velünk együtt indultak el! Hová lettek? Visszaestek oda, abba a sötét, bűnös, romlott világba, honnan már egyszer Isten nagy irgalma kiragadta őket. Miért? Mert nem teljesítették fogadásaikat, mert Isten ügyénél saját önző érdekeiket előbbre helyezték, mert az igazság helyett szivesebben hittek a hazugságnak, mert a krisztusi egyszerűség helyett a világi fény és pompa kellett, mert az evangélium tiszta és ártatlan örömeit felesérték e mulandó, romlott világ bűnös élvezeteivel.

Mikor az Ur a zsidó népet Kánaán földjére bevezette s az országot felosztotta, megparancsolta, hogy mindenki jövedelmének tizedét szolgáltatassa be. A tizedből tartotta fenn az Ur Lévi törzsét, a papságot. A Léviták nem kaptak örökséget az országból. Isten azt akarta, hogy tőle függjenek. Isten ma is azt akarja, hogy papjairól ő maga gondoskodjék, hogy egyetlen papja se fogadjon el mástól utasítást, mint az ő Istenétől és fenntartójától.

A babiloni fogság ideje alatt a zsidó nép elszokott kötelezettségeitől s a papsággal nem törődött, nem gondolt Lévi fiaira, pedig az

Ur szigorúan meghagyta 5. Móz. 14. 27—29. verseiben, hogy a papokat a nép soha el ne hagyja. Mikor a jeruzsálemi templom épült s a legnagyobb szükség volt a papok szolgálatára, Nehemiás újból kiadta a parancsot, hogy a nép engedelmeskedjék az Ur parancsának és *hozza be a tizedet mindenből*. Nehemiás 13. 11—12.

Ma is építjük az Ur házát, bár nem holt kövekből, hanem 1. Péter 2. 5. szerint élő kövekből. Ha valaha fontos volt az, hogy Isten népe teljes hűséggel engedelmeskedjék az Ur eme parancsának, úgy napjainkban nagyon fontos ez.

A tized a mi hűségünknek és engedelmeségünknek épügy próbaköve, mint Ádám és Éva részére a jó és gonosz tudásának fája. Az Ur hűséges gyermekei nem nyúlnak ahhoz, ami nem az övéké, hanem az Uré. A tized épügy az Istené, mint ahogy a hetedik napról is az van a negyedik parancsban megírva: «*A te Uradnak, Istenednek szombalja az.*» Nem a mienk, sem nem a zsidóké, hanem az Istené. Aki pedig vét ez ellen és a maga céljaira használja fel, ami nem az övé, az vét a VI. parancs ellen is.

Mal. 3, 8—10. Világosan szól az Ur és panaszt emel az Ő hűtlen népe ellen. Vajjon ma tisztán állunk-e az Ur előtt? Megadtuk-e a mi Istenünknek járó dicsőséget mindenben? Ha mindent meg is tettünk, akkor is csak haszontalan szolgálak vágyunk, mert csak azt cselekedtük, ami parancsolva volt.

III.

A tized az apostoli, az őskeresztyén időszakban.

Az, aki az őskeresztyénség történetével foglalkozott, az tudja, hogy az Ur Jézus követői az első századokban mily óriási terhet hordtak. Az egyház és világtörténelem egybehangzóan jelenti ugyanazt, amit az Ur Igéjében is megtalálunk, hogy sokszor egész vagyonukat az Ur oltárára helyezték.

Máté 23, 23. versében a dészma fizetését az Ur Jézus jóváhagyja. Pál apostol is sokat ír erről 1. Kor. 9, 13—14., félreérthetetlen szavakkal erősíti meg mindazt, amit a tized felől tudnunk kell. Lukács evangélista az Ap.

sel. 5, 1 -10. egy nagyon tanulságos esetet jegyzett fel.

Az első Jeruzsálemi közösségnek sok inséget kellett átélni. A tanítványok nagy sokasága emlékezett Jézus ama szavaira, hogy Jeruzsálem el fog pusztulni. Azok, akik várták az Üdvözítő eme jövendöléseinek beteljesedését, földi javaikat hiábavalóknak ítélték, házaikat és földjeiket idejekorán eladták (Ap. csel. 4, 32-37.) s az árát az apostolok lábai elé tették. Ananiás és Safira is így cselekedtek, de az eladott birtok árából maguknak félretettek, azt gondolván, hogy úgy se tudódik ki cselekedetük. Azonban nem embernek, hanem az Istennek hazudtak és ezért mindkettő halállal lakolt.

Vajjon mi, kik hisszük azt, hogy a világ nemsokára Jézus szavai szerint el fog pusztulni, mit csináljunk javainkkal? Tartogassuk-e addig, míg minden el nem pusztul, vagy pedig igyekezzünk igaz barátot szerezni a hamis mammonon.

Isten az Ő népét nagy feladattal bízta meg. Egy leomló, egy pusztuló világnak kell Máté 24, 14. szerint az utolsó kegyelmi üzenetet hirdetni. Mi tudjuk, hogy Máté 24, 14. versét és az egész Máté 24. részét Jézus dicsőséges második eljövetele s a világ pusztulásáról szóló üzenetet rajtunk kívül más senki sem hirdeti. Ma már Tibet kivételével minden országban hangzik a hármasszöveg üzenete (Jel. 14, 6-12.) általunk. Itt Magyarországon is egyik gyülekezetet a másik után alakítjuk. Az elmúlt negyedbenhárom pesti gyülekezetünk 45 taggal szaporodott. Ebben a negyedben is hisszük, hogy 35-40 tag fog szövetséget kötni az Urral. Az Istené a dicsőség érte. Célunk 300 lelket megnyerni az Ur Jézus számára. Azonban itt is valóra válik az, amit az Ur mondott Máté 9, 37-38 ban. Sok az aratni való — de a munkás kevés. Az Ur kegyelméből sokat ígérő erők mennek ki Németországba, hogy ott iskoláinkat látogassák. Az ős folyamán négy öt ifju erő fog ismét a Mester szolgálatába állani.

Boldogok vagyunk, hogy az emberiség megmentésében az Üdvözítő segítő társaiul fogadott, kik között nem sokan foglalnak helyet, kik a világ előtt bölcssek volnának. Megkérünk benneteket k. testvérek, hogy mostantól fogva

teljes hűséggel segítsétek az Ur munkáját előbbre vinni. Ne legyen egy olyan adventista se, ki tétlenül nézi azt, mint pusztul az emberiség és mint a bűn lejtőjén lefelé. Fel a munkára addig míg nappal vagyon, mert nemsokára beáll az éjszaka, mikor senki sem munkálkodhatik már.

IV.

A tized a bizonyágtételek fényében.

Megszívlelendő az Urnak intése, melyet White testvérnő által részünkre adott. Kérlek benneteket olvassátok el a «Tap. és lát.» c. munkája 46. old. «Kötelességeink a szomorúság idején» c. fejezetet. A többek közt így ír: «Isten népe a szomorúság idején semmi hasznát sem veheti a házaknak és földbirtokoknak . . . E látomásban megmutattattam nekem, hogy Isten azt akarja, hogy szentjei minden javuktól elszakadva áldozatok mellett kössenek frigyot Istennel, mielőtt eljönne a szomorúság ideje . . . Látám azt, hogy ha egyesek javaikhoz ragaszkodtak és nem kérdezték meg az Urat kötelezettségeik felől, az Ur nem is mutatta meg nekik kötelezettségeiket . . . Az elpecsételés ideje már csak rövid ideig tart és csakhamar elmulik.»

Ugyancsak fontos intelmeket tartalmaz reánk White testvérnő «Bizonyágtételek a gyülekezetek számára» című műve, a 260 oldalon «Nincs mentegetődzés» és az «Utolsó alkalom» c. fejezeteiben «Az Urtól meghatározott terv, hogy az emberek visszaadják az Urnak azt, ami az övé. Ez oly világosan van kifejezve, hogy senki sem mentegetődzhetik, ha az Istentől reája háramló kötelezettségeket helytelenül értelmezi, vagy azok elől kitér . . .

Az Ur így szól: «Azon tizedet, melyet saját céljaitokra visszatartottatok, azokat azon szolgálaim eltartására szántam, akik megnyitják az Irást a sötétségben ülők és törvényemet nem ismerők előtt.» «Volt alkalmatok, hogy bebizonyítsátok hűségeteket, de nem tettétek. Megraboltatok engem, elloptatok javaimat, ezért átkozottatok vagytok.»

«Az utolsó alkalom» c. fejezetében ezeket írja: «Az Ur hosszútűró és kegyelmes, ezért még egy utolsó alkalmat ad ezeknek a javulásra, akik ezen bűnbe estek.

Ugyancsak az «Istenfélők» c. fejezetében ezeket írja: «Azon lelkeket, kik a világosságban járnak és kik kötelességeik teljesítésében hűségesek, sohasem lehet panaszkodni hallani s nem keresnek másokban folyton hibákat. Ezek a bátorítás, remény és hit szavait szölik. Csak olyanok panaszkodnak, akik önmagukat szolgálják, de az Urnak nem adják meg ami az övé.»

Bár az Urnak nem pénzre van szüksége, hanem a szivre, de ha szívünk Isten országáért ver, akkor kincseink is ott lesznek. Az utolsó idők népe legyen hasonló a Luk. 21, 2—4. verseiben megemlített özvegyasszonyhoz ki egyedül állott vala a világban, mégis utolsó két fillérjét is Isten oltárára helyezé. Nekünk is k. testvéreim, mindenünket oda kell helyezni az Ur oltárára, sőt még saját magunkat is mint élő áldozatot kell az Isten ügyének oda szentelni. Róm. 12, 1—2. Csakis ha ilyen szívvel, ilyen hűséggel járunk el kötelezettségeink teljesítésében, különösen a tized és az áldozni valók terén, csakis akkor számíthatunk Isten áldására és arra, hogy kegyelmében így fog hozzánk szólni az Ő dicső megjelenésének napján: «Jertek én Atyámnak áldottai és örököljétek a földet, melyet Isten készített e világ megalapítása előtt, mert kevesen voltál hű, sokra bizlak ezután, menj be azért a te Urad örömébe.»

Ha hallani akarjuk ama napon az Urnak eme szavait, akkor szívleljük meg az itt leirtakat és azt, amit az Ur mond Jel. 2, 10 «Légy hű mindhalálig és akkor tiéd lesz az élet koronája.»

Ehhez segítsen meg minket az Ur — Amen.

Michnay L.

Reformáció a szombatünneplés terén.

(Folytatás.)

Szombat a családban.

Naplemente előtt gyülekezzenek egybe a család tagjai, hogy Isten ígését olvassák, énekeljenek és imádkozzanak. E téren is szükség van egy reformra, mert sokan ebben hanyagok. Ezt be kell ismernünk önmagunk és Isten előtt és újból előkészületeket kell tennünk,

hogy a család minden egyes tagja elkészüljön az Isten által megáldott és megszentelt nap méltó megünneplésére. Ne tékozzátok el az értékes szombati órákat az ágyban. Szombat reggel már korán legyen ébren a család; későn kelnek, akkor egy lázas sietés áll elő a reggelire és szombatiskolára való előkészület terén. Ennek következtében sietnek, türelmetlenkednek s szentségtelen érzések lopóznak be a családba. Az ilyen módon megszentégtelenített szombat egy teher lesz csupán és inkább félni, mint örüdeni fognak annak közeledtekor.

Szombatra ne főzzünk sokfélét; se ne tálaljuk fel az ételeket nagyobb változatosságban, mint egyéb napokon. Sőt legyen az eledel inkább egyszerű, s abból is kevesebbet együnk, hogy szellemünk tiszta és friss legyen a lelkiek felfogadására. Túl sok étel megterheli az agyat . . .

A főzés szombaton kerülendő, de azért nem szükséges, hogy hideg ételt együnk. Hideg időben felmelegíthető az egy nappal előbb elkészített étel . . .

A családi istentiszteleteken engedjétek a gyermekeket is résztvenni. Mindnyájan elővehetik Bibliájukat s egy-két verset felolvashatnak. Egy ismert ének eléneklése után jön az ima. Erre Krisztus adott nekünk példát.

A szombatiskola és istentisztelet csak egy részét veszi igénybe a szombatnak; a fennmaradó órák pedig az egész szombat legszebb óráivá tehetők a család számára. Nagyrészt ennek az időnek töltsék a szülők a gyermekeik társaságában. Sok családban a fiatalabb gyermekek magukra lesznek hagyva, hogy úgy szórakozzanak, ahogy tudnak. Ilymódon a gyermekek nyugtalanok lesznek, elkezdnek játszani s valami kellemetlenséget okoznak.

Szép időben menjenek a szülők a gyermekekkel ki a szabadba s beszéljenek nekik a szép természet közepette a szombatnap jelentőségéről . . .

Beszéljétek nekik az üdvösség útjáról; hogy Isten annyira szerette e világot, hogy egy-született fiát is feláldozta érte. Ján. 3, 16.

Ilymódon azzá tehetik a szülők a szombatot, amivé annak lennie kellene: a hét legszebb és legörömteljesebb napjává. Bevezethetik gyermekeiket abba, hogy úgy tekintsenek e

napra, mint a gyönyörűség napjára, az Urnak szentelt napra, melynek teljes tisztelet jár.

Tanácsolom néked, kedves atyámfia és testvérnóm: «Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt.» Ha azt akarjátok, hogy gyermekeitek a törvény szerint tartsák a szombatot, akkor tanítanotok kell őket parancs és példaadás útján. A szívben mélyen meggyökeredzett igazság sohasem pusztulhat ki teljesen: elhomályosulhat, de el nem enyészhet. A gyermekkorban nyert benyomások a későbbi években napfényre jönnek. Jöhetnek oly körülmények, melyek elszakítják a gyermeket a szülőktől és az ottlentől; azon tanítások azonban, melyeket gyermekkorában és ifjúságában nyert, egész életén át áldásul fog szolgálni.

Utazás szombatnapon.

Ha az engedelmeseknek adott áldásigéretet el akarjuk nyerni, akkor szigorúbban kell a szombatot ünnepelnünk. Attól tartok, hogy gyakran utazunk ezen a napon, midőn azt el is kerülhetnénk. Lehetséges, hogy szükséges szombaton utazni, hogy elérhessük azon gyülekezeteket, melyeknek az üzenetet vissziük s segítségünkre van szükségük; de amennyire csak lehetséges, a menetjegyről és az utazáshoz szükséges egyéb dolgokról már előző nap gondoskodjunk. Ha hosszabb útra megyünk, utazási tervünket úgy alakítsuk, hogy ne szombatnapon érkezzünk meg a kijelölt helyre.

Ha kénytelenek vagyunk szombaton utazni, akkor igyekezzünk elkerülni az oly emberekkel való együttlevést, akik gondolatainkat világi dolgokra irányítják.

(Folyt. köv.) *E. G. White.*

Külmisszió.

Az adventi mű terjedéséről.

Mint hogy a kereszt harcosa számára mindig bátorításul szolgál az, ha az utolsó üzenet haladásáról és győzelméről hall, szeretnék az alábbiakban az «Evangéliumi Munkás» nyájas olvasóinak az adventi mű állásáról és terjedéséről egy néhány-adattal szolgálni.

A Generál-konferencia legutóbbi jelentése szerint az egész világon van: 54 Unióknak, 146 egyesületünk, 150 missziótársulatunk, 5096 gyülekezetünk, 221,874 taggal, munkásunk, kik a Jel. 14, 6—12. versebeli üzenetet 194 nyelven hirdetik.

Továbbá 51 kiadóhivatalunk és fiókunk összesen 923 alkalmazottal, kik 114-féle nyelven nyomtatják ki könyveinket és iratainkat, melyeket az önfenntartó missziómunkásoknak hű serege, mint néma küldöttei az Urnak terjesztenek.

Van 1840 kápolnánk és gyülekezeti teremünk, 31 szanatóriumunk és 20 kisebb intézetünk 241 orvossal és 3077 ápoló és ápolónővel s egyéb alkalmazottal: 1265 elemi iskolánk, 1632 tanítóval és 43,553 tanulóval, 122 felsőbb iskolánk, 1314 tanárral és 16,298 tanulóval.

Európai osztályunkban van:

2104 gyülekezetünk, 74,585 taggal, 2565 ev. munkásunk, 20 kiadónk és fiókunk, 4 szanatóriumunk kb. 700 beteg számára, 11 misszióiskolánk kb. 800 tanulóval.

Vajha továbbra is áldaná és gyarapítaná az Ur az ő művét. Máté 24, 14.

Miuck A.

Könyvárusítás.

E rovatért WICKLEIN ALFRÉD felelős.

Amit a biblia tett egy ember részére.

Egy misszionáriusnak és egy könyvárusnak hasztalan volt minden kísérlete, hogy egy Venezuelából való embernek egy bibliát eladjon. Végül, ha nem is szívesen, de azért mégis kielégítette azok óhaját és vett tőlük egy bibliát. Nem azért vette meg azt, hogy abból olvasson, hanem csak azért, hogy az őt unszoló egyénektől megszabaduljon. Sok hónapon keresztül maradt a könyv bőröndjének fenekén. Egy szép napon, midőn bőröndjét kicsomagolta, ismét a bibliára akadt, véletlenül felnyitotta és olvasott belőle. Az olvasott rész megkapta őt és megtérésre bírta.

Később a bibliatársulatnak könyvárusává lett Venezuelában és ott három éven át szorgalmasan működött, mert ő egy oly férfiú volt, akiben meg lehetett bízni. Keresztyén jelleme és kiváló tulajdonságai arra képesíték őt, hogy egy misszióiskolán a prédikátori tisztségre előkészüljön. A legutóbbi tavaszon hazájában prédikátorrá felszenteltetett.

Isten után szómjazva.

A széles világon mindenütt vannak emberek, akik az isteni szeretet és hűség után szomjuhoznak. Egy dervis látogatást tett egy alkalommal a bibliatársulat kiadóhivatalában Perzsiában és János evangéliumának fordítását kérte. Miután egyet-mást olvasott belőle, így szólt: «Már 12 éve annak, hogy vándor dervis vagyok. A Baktiari országban elhagytam hazámat és az otthont, mert szívemnek semmi nyugalma nem volt. Köröskörül a nagyoknak és még a lelki vezetőknek körében is csak igazságtalanságot, hazugságot és gyűlöletet láttam; és midőn Mohammed prófétának az életéről olvastam, nem úgy tűnt fel előttem, mint aki Istennek méltó hirdetője volna. Azután összevándoroltam Egyiptomot, Törökországot, Arábiát, Palesztinát és Indiát és azután Perzsiába vonultam vissza; és az én szívem még mindig semmi nyugalmat sem talált. Ma azután azon elhatározással tértem vissza Julfába, hogy Jézus Krisztus felől valamit halljak. Kértem egy örmény papot, hogy szíveskedjék nekem valamit ő felőle elbeszélni, az azonban azt felelte, hogy erre nincsen neki ideje. Így azért idejöttem. Ügynökünk kérést tette, hogy olvasson néhány bibliai helyet, így János 14-et is. «Ezek dicső szavak,» mondá a dervis és azután imádkozott: «O Iza Messzih (Jézus Krisztus), végy engem fel és adj szívemnek ebben a nyugalom nélküli világban nyugalmat.» A tudósítás többet nem mond, azonban kételkedhetünk-e ezen könyörgés meghallgatása fölött? Bizonyára a dervis is egyike volt azoknak, akik felől meg van írva: «Magasztalni fogják az Urat, mikor őt megtalálják; mert akik őt keresik, azok meg is fogják őt találni és akik őt megtalálták, azok magasztalni is fogják őt!»

Emberek, akik örömezenetet hoznak.

Délamerikában a könyvárust «az örömezenet emberé»-nek nevezik. Az utolsó évben a társulat 907 könyvárust foglalkoztatott. Néhányan ezek közül már régóta munkában voltak. Nemrégiben az egyik 38 évi szolgálat után Belgiumba vonult vissza és egy másik pedig 40 év után Ceylon szigetére. Esztországban egy veterán 40 szolgálati év alatt csaknem 5000 könyvet adott el, különösen testamentumokat és bibliákat, és pedig főképpen katonák között. Itt fáradtságos a munka és a könyvárusok gyakran vannak veszélynek kitéve. Egyik a legutóbbi évben Malayán börtönbe vettetett, ugyanígy járt egy másik Ecuadorban és ismét egy másik Kanadában. Kínában különösen nehéz viszonyok között munkálkodtak. Egyeseket a rablók fogtak el és fosztottak ki, egyik életet vesztette, midőn megkísérelte, hogy a feleségét és gyermekeit a rablókkal szemben megvédje. Egy kiadóhivatal vezetője meggyilkoltatott, egy másikat pedig fogva tartottak a banditák, azután levágták a kisujját, azt elküldték a hozzátartozóinak azon fenyegetéssel, hogy azt az egész kéz fogja követni, ha a váltságdíjat nem fogják megfizetni. Egy könyvárus pedig azt jelenti, hogy azon város, amelyben ő éppen volt, hirtelen 500 rablótól vésztett körül. A kereskedőtestület sürgős kérésére kiment és tárgyalt a banditákkal. Elérte azt, hogy a banditák elvonultak és ezen sikere emelte tekintélyét a város lakossága előtt.

Egy könyvárus Mongolországban egy utazónak félig megfagyott testére bukkant és nyomban mellette egy farkast fedezett fel, amely kétségtelenül őt is megtámadta volna, ha nem lett volna már jóllakott.

Itáliában pedig egyik álarcos és revolve-ekkel felfegyverkezett férfiaktól volt feltartóztatva és podgyászatól megfosztva. Sokhelyütt nehéz betegségeken kellett az embereknek átesniök. Szokva voltam utazásaim alkalmával ahhoz, hogy két edényt vigyek magammal, egyiket hátul, másikat elől. Az előbbinek nem volt feneke és ide dobtam valamennyi gyalázó szót, gúnyolódást és sértegetéseket. A másik edénynek azonban igen

jó feneke volt, úgy hogy semmi sem veszhetett el belőle. Ide tettem bele mind az osztályrészemül kijutott sok jószágot és nyájaságot s megőriztem mindezt, hogy ezzel borus napokban, midőn lelkemnek igazán segítségre volt szüksége, lelkemet megörvendeztessem.

Bakheit Shahata kolportör.

Bakheit szintén egy kolportör. Munkaterülete a Nilus déltája, amely felláhok, azaz egyiptomi parasztok által sűrűn be van népesítve, kik néhány ezerre menő faluba laknak. A bibliatársulatnál már húsz év óta szolgál. 1923-ban egészben véve mintegy 90 bibliát, 425 testamentumot és a szentírásból 7174 egyesével való könyvet, összesen 7689 kötetet adott el. Átlag 60 falut vagy várost látogatott meg havonként, amely helységekből a piacon főképpen a mohamedánok számára adott el könyveket. Számos tapasztalatának egyike a következő:

Egy alkalommal a gyapotföldeken két fegyverekkel felszerelt őrral találkozott. Megmutatta nekik a szentírásnak különböző kiadásait és rá akarta őket bírni, hogy azokból vásároljanak. Amikor azonban mind a ketten felfedezték azt, hogy ő tulajdonképpen egy angol társulatnak az alkalmazottja volt, nagyon feldühödtek és fenyegették, hogy mint jó muzulmánok, lelövik. Megparancsolták neki, hogy könyvtáskáját a gyapotmezőben egy meghatározott helyre vigye el és ugyanott ő maga olyan állást foglaljon el, hogy azok rá tudhassanak löni. Így azok fegyverei által fenyegetve, a kolportörnek nem volt más választani valója, mint az, hogy engedelmeskedjék. Mindazonáltal mielőtt az örök parancsát végrehajtotta volna, engedelmet kért, hogy az egyik férfiúnak az övében lévő vizes kulacsból szabad lehessen innia. Ezen kérelem megadatott és Bakheit lehajolt, hogy igyék. És ime, minke-előtte azok szándékát észrevehették volna, gyorsan kirántotta kinzóinak kezéből a fegyvert. Így ura lett a helyzetnek. Azután megparancsolta mind a kettőnek, hogy egyenesen a falú felé tartsanak, mialatt ő egy bizonyos távolságban követni akarta őket. Ott azután átadta ő az örököt és fegyvereiket a falu előjárójának, aki áradozó szavakkal mentegétdőzött, mert attól félt, hogy ez az eset angol

alkalmazottal ő ellene kihasználható lehetne. Bakheit tiszteletére, aki a két őrnek szívesen megbocsátott, egy nagy népélyt rendeztek. Ezen szép tapasztalat meggyitotta a kolportör és ezzel egyetemben a bit a számára a mohamedánus falut.

Hírek a nagyvilágból.

Róma világterve. 1928-ban kell Rómában összeülnie az 1870-ben félbeszakított vatikáni zsinatnak, amikor 2500 püspöke a földkerekségnek fog összegyűlni az apostolfejedelem sírjánál. Erre az elszakadt görög egyház is meg lesz hívva. Remélik, hogy a Szt.-Péter-dómban vége szakad a «Schiemá»-nak s ünnepelhetik majd az «egy akol, egy pásztor» igéjének valóraválását.

A béke nem tartós. Mussolini olasz miniszterelnök beszédet mondott a szenátusban az olasz hadsereg átszervezéséről, melyben azt az álláspontot képviselte, hogy békében kell felkészülni a háborúra. Kifejti azon nézetét, hogy az elmúlt világháború *nem az utolsó volt, amely meglátogatta az emberiséget.* Bármilyen legyen is a háborúk oka, biztos, hogy további háborúk fognak jönni. Olaszország nem álmodozhatik arról, hogy áldozatok nélkül úszhat meg egy európai konfliktust. Olaszországnak most kell készülődnie, mert a háborúk rendszeren oly hirtelen köszöntenek be, hogy akkor már nincs idő az előkészületek megtételére; ezért szükséges, hogy a nemzet teherbíróképessége a legvégsőkig igénybe vétessék. Mussolini miniszterelnök szavai helyesen állapították meg a mai idők szellemét.

Egy új találmány: látás a víz alatt. Rómából jelentik, hogy a neves prof. Leandro Gubelnottinak sikerült egy oly módszert kitalálnia, amely által lehetővé vált a víz alatt való látás. Az új találmánynak nagy átalakító befolyást tulajdonítanak a tengeralattjáró harcra vonatkozólag, melyet egészen új alapokra fektet. Így teljesedik be az ismeretek nagyobbodásáról szóló jövendölés Dán. 12, 4-ben. Jellemző azonban, hogy az emberek rögtön arra gondolnak, hogy miként lehet mindezt az öldöklés szolgálatába állítani.

Reggeli dicséreték 1925 III. negyedére.

Várjad én lelkem az Urat,
jobban mint az örök a reggelt.
Zsolt. 130, 6.

Julius.

Minden Krisztusért.

Sz. 1.	Lukács 14, 26.	
Cs. 2.	« 14, 33.	
P. 3.	« 18, 28.	Sz. k. 8·23
Sz. 4.	« 18, 29. 30.	Sz. v. 8·22

Hozzá! másokat az Üdvözítőhöz.

V. 5.	János 1, 40—42.	
H. 6.	Máté 9, 2.	
K. 7.	János 4, 39.	
Sz. 8.	« 11, 45.	
Cs. 9.	Apostolok cselekedetei 4, 13.	
P. 10.	Lukács 8, 39.	Sz. k. 8·19
Sz. 11.	« 8, 40.	Sz. v. 8·18

A hit ereje.

V. 12.	Lukács 17, 19.	
H. 13.	« 7, 48. 50.	
K. 14.	« 17, 6.	
Sz. 15.	Zsid. 11, 29.	
Cs. 16.	« 11, 33.	
P. 17.	« 11, 34.	Sz. k. 8·12
Sz. 18.	« 11, 39. 40.	Sz. v. 8·11

A tanítványok oktatása.

V. 19.	Máté 10, 7.	
H. 20.	« 10, 8.	
K. 21.	« 10, 16.	
Sz. 22.	« 10, 17.	
Cs. 23.	« 10, 18.	
P. 24.	« 10, 19.	Sz. k. 8·03
Sz. 25.	« 10, 20.	Sz. v. 8·02

A tanítványok oktatása.

V. 26.	Máté 10, 28.	
H. 27.	« 10, 29.	
K. 28.	« 10, 30.	
Sz. 29.	« 10, 31.	
Cs. 30.	« 10, 32.	
P. 31.	« 10, 33.	Sz. k. 7·52

Imádkozzál különösen: több hitért, több buzgóságért a léleknyerésben; és azon területekért, ahová a 13. szombatiskolai adományok mennek,

Augusztus.

Isten gondviselése néperől.

Sz. 1.	1. Péte 5, 7.	Sz. v. 7·51
V. 2.	Zsolt. , 5.	
H. 3.	« 45, 15. 16.	
K. 4.	« 145, 18. 19.	
Sz. 5.	« 32, 6.	
Cs. 6.	Ezek. 34, 15.	
P. 7.	Zsid. 13, 6.	Sz. k. 7·40
Sz. 8.	Fill. 4, 19.	Sz. v. 7·38

Az élet kenyere.

V. 9.	János 5, 39. 40.	
H. 10.	« 6, 27.	
K. 11.	« 6, 28. 29.	
Sz. 12.	« 6, 32. 33.	
Cs. 13.	« 6, 34. 35.	
P. 14.	« 6, 37.	Sz. k. 7·26
Sz. 15.	« 6, 38.	Sz. v. 7·24

Az élet kenyere.

V. 16.	János 6, 39.	
H. 17.	« 6, 40.	
K. 18.	« 6, 47.	
Sz. 19.	« 6, 48—50.	
Cs. 20.	« 6, 51.	
P. 21.	« 6, 52. 53.	Sz. k. 7·12
Sz. 22.	« 6, 54.	Sz. v. 7·10

Az élet kenyere.

V. 23.	János 6, 55.	
H. 24.	« 6, 56.	
K. 25.	« 6, 57.	
Sz. 26.	« 6, 63.	
Cs. 27.	« 6, 64.	
P. 28.	« 6, 66. 67.	Sz. k. 6·57
Sz. 29.	« 6, 68. 69.	Sz. v. 6·54

Az állhatatosság jutalma.

V. 30.	Lukács 18, 7.	
H. 31.	Gal. 6, 9.	

Imádkozzál különösen: hogy Krisztust mint személyes megváltódat megismerhesd; eredményért a missziómunkában és európai hittestvéreinkért.

Szeptember.

Vedd fel keresztedet.

K. 1.	Márk 8, 34.
Sz. 2.	« 8, 35.
Cs. 3.	« 8, 36.

P. 4.	Márk 8, 37.	Sz. k. 6:40
Sz. 5.	« 8, 38.	Sz. v. 6:38

Istennel a hegyen.

V. 6.	2. Mózes 19, 3—5.	
H. 7.	« « 34, 6. 7.	
K. 8.	1. Kir. 19, 11. 12.	
Sz. 9.	2. Péter 1, 16—18.	
Cs. 10.	Máté 17, 1—4.	
P. 11.	« 17, 5—8.	Sz. k. 6:24
Sz. 12.	« 14, 23.	Sz. v. 6:22

A hit szükségessége.

V. 13.	Márk 9, 23.	
H. 14.	« 9, 24.	
K. 15.	Ap. csel. 16, 30. 31.	
Sz. 16.	1. János 3, 23.	
Cs. 17.	János 11, 26.	
P. 18.	Efez. 1, 18. 19.	Sz. k. 6:08
Sz. 19.	1. János 5, 13.	Sz. v. 6:05

Az ima szükségessége.

V. 20.	Márk 9, 29.	
H. 21.	Lukács 18, 1—3.	
K. 22.	« 18, 4—7.	
Sz. 23.	1. Tess. 5. 17. 18.	
Cs. 24.	1. Tim. 2, 8.	
P. 25.	Jakab 5, 16.	Sz. k. 5:51
Sz. 26.	1. Péter 4, 7. 8.	Sz. v. 5:49

Mi és a felsőbbség.

V. 27.	Róm. 13, 1.	
H. 28.	« 13, 2.	
K. 29.	« 13, 6.	
Sz. 30.	« 13, 7.	

Imádkozzál különösen: áldozatkészséget, az iskoláinkon levő ifjúságunkért; a belegekért, szegényekért, és a szükségét szenvedőkért.

Halálozás.

Május elsején elhalálozott Michnay atyáinkfiának 8 hónapos Theodora nevű kisleánya. Az alulírott tartotta a gyászbeszédet a halottasházban 1. Kor. 15, 16—19. alapján; míg a sírnál Telaszevszky atyafi beszélt. Szinte szokatlannul nagy számban megjelent gyászoló közönség bizonyosságot hallhatott a feltámadás és viszontlátás reménységéről, s a szülők fájdalomát is az egyhíftette, hogy reménységük van ama napon egyesülni a körükből eltávozott szeretett gyermekkel.

Streisüger Béla

Hosszú, kínos, de megadással túrt betegség után f. évi május hó 12-én 68 éves korában hunyt el szeretett testvérnőnk, Förster Nándorné. 1918 évben való megkeresztelése óta hűséges tagja volt a Budapest C. gyülekezetének. Alulírottak alkalmá volt a halottasházban Jel. 2, 10. verse alapján, Michnay atyáfinak a sírnál egy nagyszámú gyászoló gyülekezet előtt a vigasz és bátorításnak szavait szólni. Reményünk, hogy a kedves testvérünket viszontlátjuk a feltámadás dicső hajnalán.

Minck A

*

Filep Sándorné testvérnőnk f. év. március 15-én Miskolczon meghalt. Azon reményben távozott el családjától és hittestvéreitől, hogy őket az első feltámadáskor viszontlátja. Elhunyt testvérnőnk 5 évig volt hű tagja a miskolci gyülekezetnek. Alulírott Jób 14, 1—2. és Zsolt. 116, 15. szövegek alapján temette el március 17-én.

Porsiv. Imre

*

Folyó év május hó 12-én halt meg Gyulán özv. Szova testvérnőnk szül. Karácsony Franciska 84 éves korában.

Alulírott a háznál szép számú közönség előtt szólott Ésaías 26, 19—21 versei alapján és a temetőben a 90. Zsoltár 1—8 versei alapján mondott vigasztaló beszédet. Azon reménységben távoztunk el a sírtól, hogy ama napon egymást viszontláthatjuk.

Zarka Dénes

*

Május hó 8-án halt meg hosszú szenvedés után Hankó György testvérünk Békéscsabán. 1918-ban fogadta el a hármaskorosi üzenetet és azóta nemcsak szóval, hanem cselekedettel is örömmel tett bizonyosságot Megváltójáról. Midőn 1921-ben a szomszéd községben egy imaház épült, ő végezte el az ács munkát. Tavaly pedig, amikor egy másik helyen épült imaház, sirt, hogy már nem tud az Urért azon dolgozni, betegsége miatt. Örömmel kötözött el e világból, mert élt benne az első feltámadás boldog reménysége. Nagyon hangsúlyozta azonban utolsó óráiban, hogy miért is tett oly keveset Megváltójáért. Ó többet nem tehetett, mert 69 éves volt, az Ur azonban meg fogja jutalmazni cselekedeteiért ama napon, amikor őt Üdvözítőnk megjelenésekor viszontlátjuk. Nagyszámú hozzátartozóim kívül nagy néptömeg jelent meg mind a háznál, mind a temetőben, akikhez alulírott Róm. 7. 24—25. és Ján. 11, 25. versei alapján szólott. Az Ur vigasztalja kedves feleségét, és gyermekeit.

Laijf Árpád

Feltétes szerkesztő: MACHNAY LÁSZLÓ.

Kiadja:

H. N. ADVENTISTÁK MISSZIÓ-TÁRSULATA
MAGYARORSZÁGI ÜNIG

TALLÁSOS BISTOR-SERZETKÖZI KIADÓVÁRSÁGA NYOMDÁJA, BUDAPEST.